

La Bandera
Regional

a
D. Jaume de Borbón

Barcelona, 25 de Juliol de 1907.

Don Jaume de Borbón

Hi ha que detenir la ploma, que aniria lluny, ben lluny si hagués de seguir l'impuls del nostre cor.

No's pot dir tot lo que's vol ni's pot manifestar tot lo que's pensa. Les ires de la justícia lliberal podrien sortirnos al pas enlairant sa espasa omnipotent. ¡Qué hi farém!

En aquests temps de claudicacions estupendes en que tants fills de sanch real abaixen sa testa devant del interés mondá; avuy que'l masonisme triomfant ha imposat sa voluntat aclaparant á casi totes les cases ilustres y l'afany de governar ha fet prevaricar á tants homes ilustres y d'elevada gerarquia, se'ns presenta atractiva y hermosa la figura arrogant y caballerosa del Prímceps D. Jaume.

La seva vasta instrucció, els seus coneixements extensíssims en la ciencia militar, la seva experiència obtinguda recorreguent tot el mon, el seu domini absolut de totes les llengües europees y asiáticas, el fan un dels Prímceps més ilustrats y de més relació d'entre les families augustes d'Europa.

Es, además, Don Jaume la ben lligítima esperansa nostra.

Y avuy, que celebra Don Jaume sa festa onomástica, lluny de nosaltres y d'Espanya, oferimli la flor dolcíssima de nostra més coral felicitació.

Rebi l'ilustre Prímceps el nostre més complert agrahiment per la distinció ab que s'ha dignat honrarnos, y accepti, benévol, l'homenatge més fervent que ab motiu de sa festa onomástica li envia

LA BANDERA REGIONAL.

Al Prímceps Don Jaume EN SOS DÍES

El poble, que us espera—vos ayma ab gran deliri puig sab lo que valéu;
coneix vostra Bandera—que vol, fins al martiri aymarla, com vos feu.

Per vos son cor glateja—puig sou vera esperansa del pròxim temps felís;
perxó no desespera—ni sent folla recansa, sols resta anyoradís.

¡Veni! Serém els joves—la vostra noble escolta plens els cors d'ardiment,
y extingirém la plaga—que nostra terra envolta per sempre; eternament.

J. M.

Un Prímceps fort

Hi han dues menes de primceps, com hi han dues menes de régims de governar. Els primceps predestinats á governs constitucionals, y els primceps cridats á régims representatius. Els primceps de la rassa dels inactius, predestinats á cobrar mansament les llistes civils, assistint, impotents á les desgracies de llurs pobles, y els primceps de la nissaga dels comtes-reys que batallen al front de les hosts guerreres y cultiven paternalment les coses nacionals.

Y ab aquest doble fi previst, d'aspirar a augustes figures decoratives ó de ser veritables reys, reb ja cada primceps la educació de petit:

qui, pera que demá se'n emporti la palma en els torneigs de tir y en les carreres de cavalls y en els salons hont governa la feminitat; qui, pera manar guerres, presidir judicis, encarrillar els cabals de la nació y menar á la patria cap als cimels de la gloria.

Hi han nacions hont les repúbliques quadren magníficament. N'hi han d'altres, hont un rey inactiu y apátich pot sostenirse com á moble de luxo, ja per tenir el poble prou esperit civich pera saberse governar y valer, ja per ser prou rich y permetres el gust de posar una brillanta, encara que inútil, corona d'or al bell cim de ses institucions polítiques.

Pero hi ha pobles incompatibles ab primceps d'aquesta mena, per no consentir la pau del poble prodigalitats llençades ben inútilment, com en un sach sense fons. Incompatibles per necessitar la idiosincracia d'aquests mateixos pobles un capdill que'ls meni, amorrent als dolents y acapdillant als bons cap al deber y al benestar.

Ja ho va dir un home ilustre: *se necessita un home*. ¿No veyeu l'ansia ab que tothom l'espera?

Els republicans fien ab en Salmerón, ó ab en Lerroux. Els catalanistes ab un Cambó ó un Carner. Els socialistes ab un Iglesias. Els dinástichs ab un Maura. Els carlins ab un Don Carles y un Don Jaume. Es la idiosincracia espanyola que vol un home—lo qual admetrem que sia discutit dintre de la teoria pura—pero no hi ha dupte qu'es un be immens en el cas concret de que sols ab ell pot salvarse un poble.

Perxó ha fracassat ab el més immens dels fracassos el sistema constitucional, ab reys que no poden fer res, ab ministres ganduls que descansen sobre les llagostes esquilmantes del caciquisme devorador.

Y fracassat el sistema, fracassats han de ser tots els seus homes. Cada funció un orgue especial. Y devent venir un nou régim, be ha de venir qui'l simbolisi per sa educació, per sa vida, per ses idees...

Don Jaume: vos que preferiu la humil soldada d'oficial rus á una llista civil en calitat de primceps de luxo; vos que preferiu la guerra de Xina y la Manxuria á les escaramusses tendres dels salons de damiseles; vos que més ameu la bala que xiula y el ferit que crida y la Creu Roja que cura, que no pas les dolces vacances y la companya de nobles de sanch d'orxata; vos qu'heu nascut en el dolor d'una guerra y heu sofert mil privacions y heu corregut mon y heu tractat gent, per comtes de cobrar y gastar y prescindir de la humanitat entera; vos que teniu ara una edat plena y jova y forta al costat d'una patria que es malalta y envellida y débil, y vol tornar á plena, y vol tornar á jova, y vol tornar á forta, penseu ab Catalunya qu'espera un nou Don Jaume, y ab Espanya, qu'espera un nou salvador!

REBEC.

Primer Concurs de LA BANDERA REGIONAL.—Si bé vam dir que en el número dedicat á Don Jaume publicaríem el fallo del Concurs, no podem ferho per haver adelantat tres dies la seva publicació á prech de molts suscriptors y passar de 200 les composicions rebudes durant els tres últims dies hábils.

Ho farém en el pròxim número.

1835

¡Any tristament memorable!

La bestia revolucionaria, arremolinada pel buf execrable del infern, feu sentir fa 72 anys, ses ires y sa venjansa sobre'l cap indefens dels pobres freres: eren sants y eren sabis: vetaqui'l seu crim.

Y la fera, impulsada pel odi satánich d'una má sacrilega, que volia fundar el regnat de la protesta sobre les runes calcinades del últim convent, alçá en ses mans el punyal assesi, vomitá per ses llavis les més horrenes blasfemies y's llençá, borratxa, endemoniada, furieta, boija pels carrers de la comtal Barcelona...

Després, columnes gegantines de fum y flames que pujen amunt, amunt, com elevant á Deu el sacrifici d'aquella sanch ignoscenta...

Ja's coneix, ja, per hont passa la *llibertat*... dels que sempre la tenen á la boca. Mes ¡ay! que no l'han sentida may al cor la *Llibertat*.

Dediquemlos un dolç recort á les víctimes ignoscentes del 25 de Juliol del any 1835.

Y preguém un instant per elles!

R.

Els ideals y'ls Primceps

Estudiant el curs dels grans aconteixements en el profitós llibre del passat, observarem que els pobles, quan han vist extendres en l'horitzó del seu avenir les negres nuvolades del infortuni ó han sentit torbada la seva pau pel trepitx assolador del exércit d'un tirá, s'han redressat de la opresió y han caminat dretament á la victoria, si l'entussiasme de sos fills ha sabut convertir l'ansia llibertadora en un ideal, y aquest ideal ha trobat un executor, un capdill, un primceps que l'encarnés.

En els primers temps de nostra historia, quan la dominació tiránica del poble rey esclavitzava les provincies hispániques y la crudeltat y l'avaricia insaciabile del Pretors feya del robo, l'assassinat y'l saqueig la ocupació constant de ses llegions, un ideal, l'ideal de la llibertat ansiada arrelá fermament en el cor dels vensuts; més inútilment se revoltaren contra l'opresor fins qu'eixí d'entre ells l'escullit que havia de guiarlos al triomf y esser el bras de la seva venjansa. Un humil pastor es proclamat llibertador de Lusitania allá en el misteriós isolament del bosch sagrat hont els vells druides en el silenci de la nit y á la llum platejada del astre encantador á qui adoraven, escudrinyaven demunt l'altar del sacrifici els secrets del esdevenir y el curs ignorat de les coses futures, mentres els chors de verges y bards entonaven sos cántichs sagrats al novell capdill aclamantlo salvador de son poble. Y aquell pastor qui sapigué ferse paladi de la independencia lusitana, feu abatrer á ses plantes el front altiu y orgullós de la despótica Roma y el seu recort, que ha passat á la posteritat voltat de la aureola fantástica que rodeja als héroes primitius, pesarà eternalment com una amenssa sobre el cap dels tiráns.

Un poble sense altre forsa que un ideal y un capdill, conqueri sa llibertat y humiliá l'altiva superbia de la Reina del mon.

Quan els exércits de Constantí, vencedors á Turin y á Verona, acampaven vora'ls murs de la Ciutat eterna hont s'havia tancat Majenci ab ses vaieroses llegions y s'apropava la topada violenta de la antiga civilisació pagana materialista y crudel, avassalladora de la humanitat y la nova civilisació cristiana espiri-

tual y noble que aspirava al imperi del amor y la caritat; quan l' hora del combat decidíu y terrible s'acostava, Constanti vegé sos exèrcits reduïts, afadigats y temé per la sort del mon. Mes la visió providencial del Labar, la aparició de una Creu brillant que signava en el firmament la insígnia de la victòria, encengué en el cor de son exèrcit un ideal, l'ideal cristià. Y quan els soldats demanaren á son capdill lluytar á l'ombra dels estandarts de la Creu y Constanti, accedinthi, feu arrencar de ses banderes el lema del Senat y'l poble romá degenerats y feu fixar en elles el símbol de la Redempció, llavors que un ideal enlayrat els guiava y aquest ideal trobava un primcep valerós, llavors vingué l'escomesa fera, implacable y poch després els exèrcits del paganisme ab son capitá quedaven sepultats al fons del Tiber, y Constanti entrava victoriós á Roma que l'aclamava com á llibertador del mon.

Un ideal y un Primcep havien girat salvadorament el destí dels pobles.

Mes á qué seguir si hauríem de relatar tota la historia? Ideals de patriotisme, de fé, de llibertat, de independència, de amor, li han inspirat totes les gestes glorioses de la historia y sempre el seu recort vé lligat ab el nom de un escullit, de un capdill, de un héroe, de un primcep.

No parlarem de Covadonga sense parlar de Pelay, de las Naves de Tolosa sense recordar á Alfons VIII, de la conquesta de Mallorca y de Valencia sense admirar á Jaume I, de la de Granada sense recordar als Reys Catòlics, de la lluyta de Barcelona per ses llibertats sense esmentar ab orgull el nom den Rafel de Casanova... ¿Y com mentar l'amorrament de la Revolució desencadenada, sense parlar de Carlos VII, qu'es qui la deté en Espanya, en profit de la Religió?

Per aixó els pobles cayguts y molt més quan tenen com el nostre un passat de grandesa y poden esmentar ab orgull un sens fi de fets gloriosos lligats ab el nom memorable de altres tants adalits, capitans, genis y primceps, si encare'ls queda fé en un ideal de salvació, busquen ansiosament l'escullit que ha de alçar la senyera y guiarlos al triomf...

Desventuradament l'Estat espanyol se trova en nostres dies en la trista situació dels pobles cayguts. Mes una Comunió respectable ha conservat en l'Arca santa de la Tradició l'ideal més gran y enlayrat que ha inspirat les glories de nostra historia, l'ideal cristià que mal pesi als innovadors de les modernes utopies polítiques y socials, porta en la veritat eterna de sa doctrina el remey de les grans crisis humanes y el bálsam de la pau y la felicitat de les nacions. Ideal no renyit, ans al contrari, impulsor de la ley del progrés que marca la evolució dels pobles, ideal que en nostres dies y per lo que's refereix á Espanya, ha sintetisat en Mella, dient que pretenim convertirla en una confederació de pobles lliures units per la Creu.

Y aquest ideal té avuy una bella esperansa, ferma y conhortadora en Don Carles, com el tindrà demá en son Hereu y Primcep que honorém en el dia d'avuy.

Ell ha format el seu caràcter en els llochs de perrill hont s'han desentrotllat les grans lluytes mundials de nostres dies y ha après d'aprop, en el lloch de les realitats, lo que son les nacions y quin es el misteri secret del seu poder y de la seva forsa.

D'ell ha escrit fa poch en Mella, que es un intelectual en el més alt sentit de la paraula; qu'estudia ab veritable afany les grans qüestions econòmiques y socials y que ha format en

els llibres y més que en els llibres, en les coses, son esperit altament observador y sa exquisida cultura.

En ell, ¿qui ho dubta? confien en l'avenir fins molts que no gosen ó no poden dirho.

Saludémlo, donchs, en aquest dia, com una esperansa falaguera, com á primer Capitá dels exèrcits dels seu august Pare.

Saludémlo ab efecte y entusiasme els que, seguint les profitoses lliçons de la Historia, fiem la salvació dels pobles en la forsa de un ideal y en el geni y enteresa dels nostres Primceps.

JORDI PICAROL.

Colonisació interior

A DON ODÓN DE BUEN.

¡La Colonisació interior d'Espanya!
 ¡Que es presta aquest assumto á una campanya!
 ¡Oh Colonisació! Santa paraula
 que ocupas l'atenció del senyor Maura
 y que á l'Odón de Buen, fet una bleada,
 li feres ficá'ls peus á la galleda...
 ¿Per que ab tan mala sombra
 l'Odón parlá de tú? Ab una escombra
 havies d'apamarli les costelles
 ó estirarli deu canes les orelles...
 Perque l'Odón de Buen, ab desenfado,
 va parlar al Senat d'aquest tinglado
 pretenint demostrá que no era viable
 la Colonisació, ni era acceptable,
 si abans á n'els juéus de mil maneres
 no'ls hi obrissim pas nostres fronteres.
 Va dir el senyó Odón que aquesta mida
 daria á la riquesa nova vida,
 y que l'agricultura,
 la industria y el comer y la cultura
 pendrien nou impuls y nova ufana...
 ¡Jesús si n'es l'Odón, de tarambana!

Parlemne, senyó Odón, de lo que deya.
 Parlemne seriament, perque jo creya
 que la rassa jueva era una rassa
 ab quina no convé intimarhi massa.
 Son els juéus uns aranyas
 que, si acás *badas* gota, les entranyes
 t'arrencarán aviat, com si tal cosa.
 ¡Y ho fan de una manera tan garbosa!
 Ells tenen una dèria:
 fugir, com d'apestats, de la miseria.
 Y ho creyeu de veritat vos, ab franquesa,
 que'ls juéus vindran á Espanya á fer riquesa?
 ¿Quin pam de terra hi ha á n'el mon, digueume,
 colonisat per ells? ¡Ay! Permeteume
 que us digui, senyó Odón, d'una vegada,
 que lo qu'es aquest cop, l'heu ben guinyada.
 Els juéus son una gent estrafalaria,
 á tot treball agricól refractaria
 perque suposa esforç quin preu es pobre
 y ab tants per cent crescuts jamay se cobra.
 Surt sempre aquesta vil, pèrfida rassa
 hont surten sempre'ls cuchs: hont hi ha carnassa.
 Allá hont hi ha riquesa,
 allá hont hi hagi luxu, allá hont extesa
 la crápula regeix y el vici campa,
 allá hi veureu al juéu y allá hi estampa
 sa grapa xucladora ab viu defici;
 el juéu ho explota tot: virtuts y vici.
 Es la juéva, una rassa malehida
 que porta al front la taca del deicida.
 Es l'assot ab que Deu castiga'ls pobles
 que van per viaranys no pas prou nobles.
 ¿Y vos sou, senyó Odón, qui ab tanta sanya
 crideu á n'els juéus cap aquí á Espanya?
 Aparteu, senyó Odón, de vostra testa

aixó, pitjor mil voltes que una peste.
 ¡Be massa que'n tenim de gent juéva
 que'ns xucla les suors sens darnos treva

Sant Jaume gloriós: Feunos la gracia
 de que no'ns caigui á sobre tal desgracia.
 Que no vinguin juéus. Ja son prou penes
 sofrir del centralisme les cadenes
 y un régim aguantá que'ns aclapara
 y'ns posa com un Llatze á cops de vara.

Deya don Quasimodo,
 que'l tenir forasters causa incomodo;
 y no't dich res, si per anyadidura
 vos venen ab gos, dida y criatura.
 Llavors, ja no cal dirho:
 lo millor que's pot fé, es pegarse un tiro.
 Pro ab tot, don Quasimodo també creya
 (y á boca plena ho deya)
 que'l tenir forasters, si es un martiri,
 es en cambi, quan marxem... ¡el deliri!
 ¡Quin goig, quina alegria,
 que us en troveu de be tot aquell día!

Donchs be, jo passaré per la sort *perra*
 de que vinguin juéus á nostra terra.
 Que vinguin aviat, demá, avuy... ara,
 pro ab una condició precisa, clara:
 que á les vintiquatre hores de sé á casa,
 vingui el Princep Don Jaume y ab la espasa,
 depressa, á la carrera...
 ¡ens els posi altre cop á la frontera!

GUILLEM.

A Don Jaume

El jovent de Catalunya us aclama, al veurer
 en vos al qui, per les vostres dots y per la vos-
 tra joventut tant y tant pot fer per tornar á la
 decaiguda Espanya el seu esplendor passat y la
 seva preponderancia mundial.

Aquesta certesa no la tenim sols els carlins:
 la tenen molts catalans allunyats de les lluytes
 polítiques fins ara; la tenen alguns que, si fins
 ara havien combatut nostre programa, s'entusiasmen
 al sentir el vostre nom y confessen que
 sou un príncep que sobressurt per damunt de
 totes les miseries polítiques dels partits espanyols
 governamentals.

Vos teniu el bell gest dels emperadors y la
 característica de la realesa; vos atrayeu les
 multituds al buscar son contacte, ab més eficacia
 que'ls moderns revolucionaris. Aquests hi
 han nascut, y vos, sou nat en les altures y al
 acostarvos al poble, l'ennobliu ab vostra humilitat
 y vos sublimeu ab el foch de son entusiasme,
 per tornarvos l'héroe desitjat del nostre poble.

Al saludar al primer soldad del R..., la terra
 catalana estima més y més la vostra cristiana
 democracia, y, fixos sos ulls en la bandera tra-
 dicional que enlaira el vostre august Pare, crida,
 ab crit entusiasta com sols nosaltres podém
 cridarho:

¡Visca Espanya!

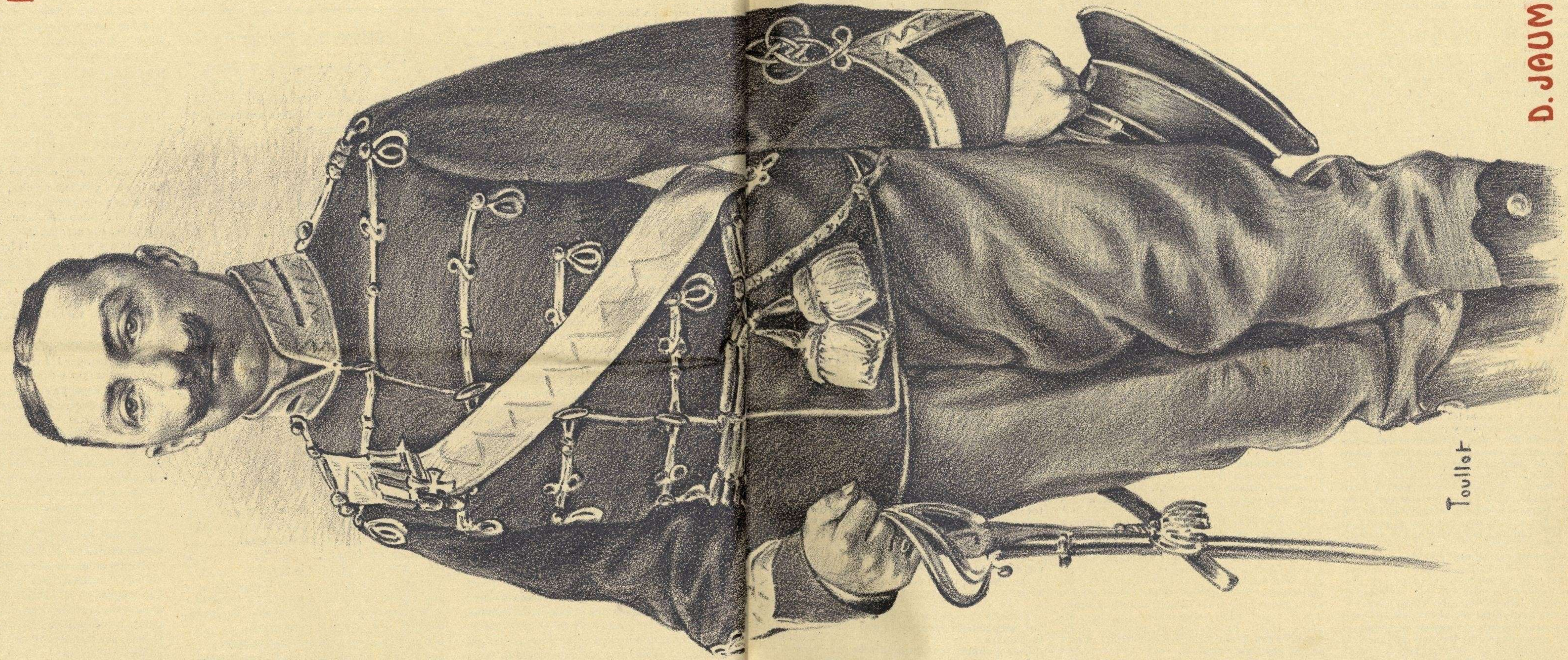
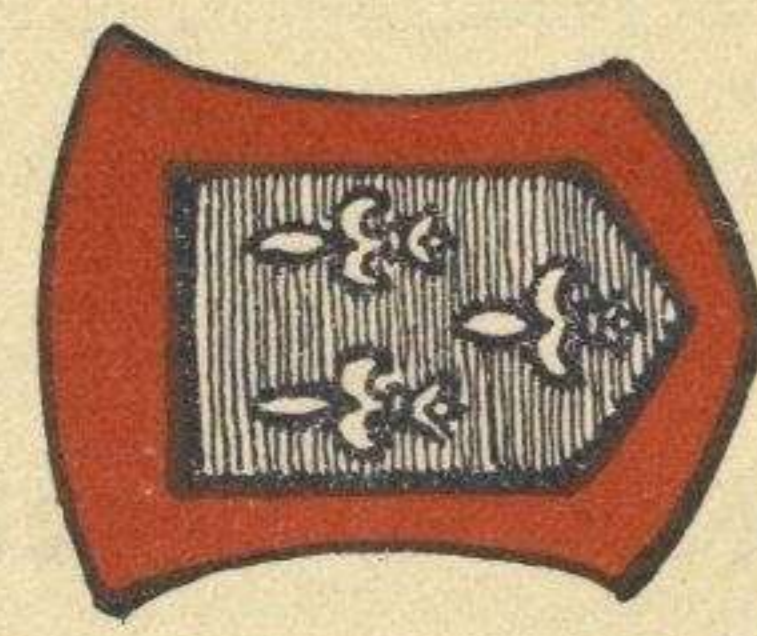
VONAJIZA.

Recort afectuós

«Reuerdo afectuoso á los
 leales del Círculo Tradicional
 lista de Valls.
 Paciencia, nuestro día lle-
 gará.—Jaime.»

Aquestes paraules consoladores ostenta la
 preciosa fotografia, ab que nostre intrèpit
 Primcep ha honrat als lleals carlins de Valls.

LA BANDERA REGIONAL

D. JAUME DE BORBÓN

¿Podéu evitar al llegir l'autograf de Don Jaume, que vostre cor senti un goig inexplicable y's somogui tot el nostre sér d'una inmensa alegria?

Paciencia, ens diu, y paciencia tenim. Hi en tenim, precisament perque les nostres idees descansan sobre la roca ferma de nostra convicció. Hi en tindrém més encara, perque ens ho diu l'ilustre Príncep, y un concell seu ha de ser com un ordre per nosaltres.

«Nostre dia arribará.»—ens diu—. Y aixís ho esperém, y en aquell dia tenim posades les nostres confianças. Si, arribará'l dia en que resplandeixi el sol de la justícia y de la veritat. Arribará'l dia, felís pera Espanya, en que s'acabin totes les disbauxes dels governs lliberals y brilli esplendorós l'astre de la santa Tradició que ha de esvahir lesombres del malehit lliberalisme.

Jo, el més humil dels socis de la Juventut Carlina de Valls, vull ferme ressó del desitj dels meus companys, que no es altre que'l de dir humilment al nostre Príncep que'l títol de lleals que en l'autógraf ens dona, estem disposats á merèixer y á que no sigui desmentit may, puig armats de la paciència qu'ell ens recomana y possehits de la esperansa que abriguem, restarém ara y sempre disposats á la defensa dels drets de son august Pare y á morir lluitant per la Bandera santa de les santes Tradicions.

EUGENI GUASCH.

Valls, Juliol 1907.

De Solidaritat

Deya en Joseph Carner en un article publicat á *La Veu*, de fa pochs dies:

«Tinch al davant «L'Osservatore Ramanó», el diari vaticá. S'hi parla d'un esdeveniment de regidors, de candidats pel Concell Comunal.

Aquets candidats son gent que s'ha interessat pels interessos morals y materials de la ciutat, qui ha afavorides les classes més necessitades, qui dú un extens y aciençat programa administratiu. Son—diu «L'Osservatore»,—homes conscients y honrats. Els catòlics tenen el dever de ferlos triomfar ab llurs vots.—Aqueixos candidats son, però, uns catòlics y altres lliberals; un concert s'es pactat entre l'«Unione Romana» y l'«Associazione per gl'interessi di Roma», y la Solidaritat va á la lluita, contra'ls qui menteixen felicitat al poble, al qui ganfoneixen no mes de violada y estrepitosa retórica.

Que'ls homes que siguin més dignes s'uneixin contra'ls perturbadors, contra els abezegats, contra'ls destructors,—aixó és senzillament un dever de civilització. Les varietats de pensament no han d'ésser rahó pera tolerar el naufragi de la dignitat social. Un orador carlí ha dit admirablement á Valencia que l'honrada era'l comú denominador dels solidaris; si hi han heterodoxes, ah, quin máxim bé posar les energies de gent eminent y errada al servey d'una causa de justícia, y per tant, accepta á Deu!

No ens maravella, donchs, aqueixa nova de la política romana. No ens maravella que'l periódich vaticá recomani calurosament la candidatura solidaria. No es política nova en la Iglesia l'aliança ab els elements que li son essents, per assolir un bé. Sant Pau, davant del concili del Sanhedri, presidit per Ananies, príncep dels sacerdots, s'uni ab el Faritzeus qui creyen en la resurrecció, contra els Saduceus, materialistes grollers. En fet de tolerancia y de sentit polítich ningú pot anarli á do-

nar lliçons á la Iglesia Católica, ni tantsols innovarli un procediment.

* * *

Sempre he cregut que la Solidaritat representava per part dels catòlics espanyols la capacitat per una vida natural que havien temps há prostergada, y adhuc abandonada totalment. Es veritat que no's viu solament de pá, més tampoch de marina solament. Cap tendència innata, cap amor espontani que Deu hagi posat en el cor dels homes pot ésser contraria á la perfecció; en cambi, jo tinch per delictes y heretgia la mutilació dels sentiments humans que certs apóstols—que no tenen però el signe de la pau—avuy prediquen en nom de la pura ortodoxia.

Cal llegir, perque diu algunes coses molt belles en l'hoanca de la elevació moral de: despertar catalá, un article que el P. F. de La Cot, caputxí, vé de publicar á la «Revista de Estudios Franciscanos» ab el títol de «La Moral y la Solidaridad Catalana.»

«El fet de Solidaritat no pertany—diu l'articulista—en el fons, en son punt de vista més enlairat, al ordre moral y religiós, sinó al polítich, y només incidentalment al moral. El moviment de Solidaritat no l'han fet l'Esglesia y els teòlechs baldament hi hagin intervingut individuus del clero y mestres en Teologia; el moviment de Solidaritat l'han creat els polítichs per un fi polítich y social; els polítichs, son, donchs, els qui poden judicar y parlar del valor y importancia d'aquet fet. En la Solidaritat lo essencial, lo fonamental, es polítich; lo accidental es la religió, la moralitat. ¿Es bona en l'ordre polítich la Solidaritat? ¿Es dolenta? Ho dirán eloqüentment els fets.

El catòlich anti-solidari ho és donchs per falta de sentit polítich, perque no pot entendre lo que es l'essencia de la Solidaritat. Y de fet, no coneixereu cap catòlich anti-solidari que no sigui «un fracassat polítich» (y moltes vegades fins social) de tota la vida.

La verdad... en salsa

¿Qui son els terroristes?

No volia pas escriure una sola lletra respecte d'aquest assumpto, pero la mala fé del diari den Lerroux que's publica (pera deshonra seva) á Barcelona es tan grossa y manifesta, qu'es precis dirne quelcóm.

Ve á dir *El Progreso* que'ls terroristes son solidaris pel sol fet de que en el procés que s'instrueix hi figuren alguns republicans á qui's suposa tendencies solidaries. Diu que casi tots els encartats son solidaris, catalanistes de la esquerra, de la dreta y de... les Indies, y un carlí anomenat Perelló, molt conegut... á casa seva.

Respecte al carlí, no seré pas jo qui vagi ara á defensarlo, si realment ho es.

Ho diu *El Progreso*, y ja es prou motiu pera duptarne. Ademés que, qui assegura que al Cercle Tradicionalista s'havia format un complot pera assassinar á n'en Lerroux... ja es prou embustero... Pero, ¿hi ha solidaris complicats en la qüestió terrorista? Els lerrouxistes diuen que sí, y ho funden (ja ho sabém que no es aixís) en que en Rull estava en contacte ab en Marial y fou agent (tampoch es veritat) d'una oficina electoral solidaria.

En el supost de que en Rull hagués estat empleat en una oficina electoral solidaria, ¿seria prou prova per afirmar qu'en Rull era fervent solidari? Perque be podia haverhi estat per interés, per inquina als seus correligionaris d'un cassino lerrouxista de Sans, d'ahont, segons conta *El Progreso*, havia sigut expulsat, y no pas pels seus pujos de solidari, sino per altres coses de familia... lerrouxista.

Y encara mes. Suposant qu'en Rull hagués dit una ó mil vegades qu'era solidari, ¿basta'l dirsen pera serho? De solidaris ho son aquells que *en fan y s'ho diuen*, no'ls que *s'ho diuen y no'n fan*. Y, ¿pot ser solidari un brétol que tiri

bombes y ompli de dol á les families y sembri'l terror en nostra ciutat? ¿Pot culpase á la Solidaritat de que hi hagi qui s'anomeni solidari y ab els fets ens resulti un perfecte... lerrouxista?

¿Y qué guanya la Solidaritat ab les bombes? ¿Ah! Hi guanya paralisació de treballs, decaïment en les transaccions, decandiment en la industria.

¿Y els lerrouxistes qué hi perden? Ells res: els uns no tenen res per perdre y els altres... tampoch, perque com que molts no han treballat may, ni'l treball hi perden.

De terroristes ho son aquells que fomenten l'odi de classes, la intolerancia á les idees y la venjansa á ilustres personalitats. Son els que 'ns assassinaven per l'espatlla á les Arenes, preparaven l'execrable crim d'Hostafranchs. Son els qui segueixen el precepte traçat pel déspota exemperador concebut en aquells termes: *Luchad, matad, morid.*

Si algún n'hi ha dels encartats—y ho es justament—que's digui solidari ó carlí ó catalanista, ja li'n fem gracia: que se'l quedi en Lerroux, que se'l confiti. Com que'l nom no fa la cosa, sino'ls fets, el fet de ser terrorista li dona dret á dirse y á ser amich den Lerroux.

Y deixém que *la verdad... en salsa* fassi el seu camí y vagi ben acompanyada den Lerroux.

Y hasta la vista, que deya un cego.

P. Y SERRA.

La mpechs

Ja tenim aprovat al Congrés el projecte de la lley dels sucres.

La pandilla den Moret, d'aquell Moret qu'estava tan enrabiat ab en Maura, y la majoria, han votat com un sol home.

Ja poden respirar tranquils els tenedors d'aquelles 34.000 cédules lliurades per la Compañia del monopoli dels sucres.

Y á Maura, y á Moret, y á Pidal, y á Melquiades Alvarez y á tots els que hi han *llepat* en aquest dolç assumpto, que'ls aprofiti:

Y al consumidor, que *el azúcar le sea leve.*

El Clero parla també de constituirse en Solidaritat.

M'agradará per la enrabuada que hi pendrá en Romanones.

¡Com se li *atragantarà* una Solidaritat... clerical!

Als nostres amichs que's vegin en la necessitat d'anar de Barcelona á Gracia en tramvia ó viceversa, fassin abans testament.

Els tramvies y les Catalanes s'han empenyat en fer desgracies, y les fan.

Son com els ministres que patim: hi tenen la ma trencada.

Deu ens en guardi dels governs y dels tramvies.

En Sol y Ortega ha jurat el carrech de senador, sent felicitat per tota la majoria de la Alta Cambra.

Un republicá, revestit d'un'acta dels monárquichs, ens sembla una bestia extranya.

Peró en la vinya ministerial hi ha d'haver de tot.

Monárquichs que semblen republicans.

Republicans que semblen monárquichs.

Y republicans y monárquichs que semblen... ximplés.

El governador civil, en lo que va de setmana, ha imposat tretze multes per la qüestió del joch.

¿Quina multa s'ha imposat al govern per haver nos fet un mal... joch ab la qüestió dels sucres?

¿Que no es de Deu, el govern?

En Rodés, va dir al Congrés que en vista de la conducta del govern en el projecte de la lley dels sucres, els culliters de la canya haurien d'adoptar una actitud revolucionaria.

La majoria va alborotarse y's posá á cridar com una esperitada.

Y en mitj de la gatzara, surt la veu den Bordas, y diu:

LA BANDERA REGIONAL

SETMANARI TRADICIONALISTA

ADMINISTRACIÓ:

Carrer de Junqueras, 8, 1. er
Despatx: de 9 á 10 y de 7 á 8

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Número solt: 10 cts. Atrassat: 20 céts.
Un any. . 6 ptas. Mitj any. . 3 ptas.

SOLIDARITAT Y REGIONALISME

Justificats == Mella parla

(Continuació)

«¿Qué crideu ara? ¿No'ns va dir en Maura que volia fer la revolució desde arriba?»
Y alguns de la majoria se varen quedar... badant.

El general López Dominguez se'n va á fer una excursió d'istiu...
Ja sé ahont va.
«O á Melilla ó á casa».
¡Ey, m'ho sembla. Encara que lo més segur es que.. no vagi enlloch.

Diu el *Correo Español*:
«Nosaltres aplaudim y enteném que si tots els diputats defensessin els interessos de la seva regió com els solidaris, altre gall li cantaria á Espanya.
La discussió del projecte de sucres ha sigut interessant. revelant un progrés en les nostres costums parlamentaries.»
Deu ho vulgui que totes les demés regions fassin com Catalunya.
Molt hi podem fer els carlins.
Y no sols en benefici d'Espanya entera, sinó del mateix partit carlí.

Ja tenim á n'en Canals diputat... per Avila.
Se veu que á n'aquest bon senyor á tot arreu hi es patria.
Ara fassi el favor de no anar contra'ls interessos de Catalunya.
Que prou vegades varem elegirlo.

Els carlins de Sarriá celebren avuy ab gran esplendides la festa de Sant Jaume, que promet ser molt concorreguda.
A les set y mitja del mati, hi haurá Missa de Comunió, al plática pel Rnt. D. Joseph Vigatá.
A les nou, repart de bonos de pa, arrós y carn als pobres de la població, en el local de la Joventut Carlista.
A les onze, assistiran en corporació á la Missa de campanya que les Societats carlistes de Barcelona han organísat á la capella del Tibidabo.
A les dotze y mitja, banquet en el Saló de la Societat.

A les vuit de la nit, Sessió literari-musical y dramática, en quina hi pendrán part els senyors Larrotxa, Valls, Sra. Arasa, Casals, estant els discursos encomanats á D. Joan Viza y al Rnt. D. Joseph Vigatá.

La secció dramática posará en escena les dos obres en un acte del Sr. Grau Garcia *El Abuelito* y *El Abismo*, prenenthi part la Sra. Arasa y Srs. Casals, Larrotxa (J. y M.), Xatart, Garrich, y el noy Pepet Jaques y la nena Pepita Xatart.

La poesia al Primcep don Jaume y les cançons de *El Abuelito* son obra de D. Joan Maria Roma.

Fem avinent que no's permet la entrada al local, qu'estará adornat magníficament, sense invitació.

El Progreso se pert de vista de tant viu.
L'altre dia, *El Diluvio* parlava del assumto de les bombes, y, referintse á n'en *Memento*, entre altres coses deya:

«Y decimos que todos en absoluto hemos tocado el violón, porque todos nos hemos dedicado á combatir á un hombre que es hasta la hora presente el único que aparece relativamente despierto.»

Donchs, aixó que tothom va veure; que tothom conegué que aludia al conegut policia, no va saberho veure *El Progreso*. El cap de burro, vinga incensar á *El Diluvio*, vinga alabarho, creyent que havia aludit á n'en Lerroux, y afegia:

«Sí, ese hombre es Lerroux, no puede ser otro. Al fin se le hace justicia. Ya era tiempo. Podrá ser para sus adversarios un equivocado, demasiado radical, todo lo que quieran, menos lo que durante seis años le han achacado.»

Y *El Diluvio*, devant de tal planxa, vinga riure.

¡Qué n'es de viu, *El Progreso*!
¡Y quina pupila gasta!

El capitá Dreyfus, el jueu, disgustat porque no li han dont un ascens, ha demanat el retiro.

No se'n vol convence aquest home de que, apesar de que van rehabilitarlo y li tornaren el grau y la situació en l'Exércit francés, hi ha un 80 per 100 de francesos que no'l poden veure ni sufrir.

Y es que en Dreyfus, podrá no haver sigut un traidó, pero es antipátich al Exércit.

No será un traidó, pero mereix serho.

Hay quien cree que no somos una Nación, sino varias Naciones: cuatro, por ejemplo: Cataluña, una; Vasconia, la Euskaria, otra; Galicia y Portugal, otra; y Castilla, comprendiendo en ella Aragón, Andalucía y León, los antiguos Reinos, otra. Es decir, cuatro Naciones y un solo Estado. Yo creo (vamos á discutir) que formamos una sola Nación, y que esa Nación es un agregado de esas regiones; mejor dicho, que la Nación, aparte del territorio, está constituida por una unidad moral, resultante de los espíritus regionales que sintetizan en una unidad superior.

Unitat moral espanyola

No; es la lengua un gran factor, pero no el único elemento de la nacionalidad. ¿Cuál es? Todos son elementos parciales. Hay una causa idéntica, espiritual, que liga á los hombres por su entendimiento y voluntad, la que establece una práctica común de la vida que después es la generadora de una unidad moral. Al transmitirse de generaciones en generaciones va siendo un efecto que se convierte en causa y que realiza esas unidades espirituales, se reflejan, y no quiero citar más que este carácter, en la unidad de una historia general é independiente.

¿Nosotros constituimos una nacionalidad ó varias?

Gestes de Catalunya. — La Tradició á benefici d'inventari.

Cataluña, señores, ha contribuido extraordinariamente á la grandeza y á la historia nacional común. Con tener, juntamente con Aragón, con quien formó un maravilloso Estado federativo; con tener una gloriosísima historia, también ha cooperado, y grandemente, á toda la historia general, no sólo en la obra de la Reconquista, con sus Condes, cuando pasan á formar la dinastía reinante en Aragón, sino después de realizada esa unión, cuando nos llevan á la conquista del Mediterráneo y á la conquista de Italia, sin la cual no hubiera ganado allí sus laureles Gonzalo de Córdoba, ni podríamos enorgullecernos con el triunfo de Pavia, ni se explicarían las luchas con los anjevinos, el duelo terrible de Francisco I y Carlos I, y todas las contiendas del siglo XVI. Cataluña, que durante el siglo XVI se cubre de grandezas peleando, y cuando más tarde España parece desgajarse en aquel período crítico de Felipe IV; cuando se sublevan el Duque de Braganza en Portugal, El Duque de Medina Sidonia en Andalucía y el Duque de Híjar en Aragón, y se sublevan Nápoles y Cataluña; cuando teníamos nuestras fuerzas comprometidas en la guerra de los Treinta años, en aquel momento en que parece que toda la nacionalidad española se desgaja bajo la privanza del Conde-Duque, es cuando Cataluña, después de la lucha, reconocidos ya sus fueros, libertades y derechos, de tal manera mantiene la autoridad del Monarca, que cuando la guerra de Sucesión ella fué la última que abandonó su bandera, no ciertamente por la tiranía de los soldados de Felipe V (que ya he dicho otras veces que yo no acepto la Historia de España sino solo á beneficio de inventario, y, por tanto, no acepto como expresión de los principios tradicionalistas lo que está en contradicción con ellos), sino por la perfidia británica, por aque-

lla Inglaterra que la excitó á resistirse en los momentos mismos en que Felipe V se disponía á reconocerla lo que era de justicia y de derecho, y no merced ni gracia, por aquella Inglaterra que la ofreció enviar una escuadra, que al fin mandó, pero no para apoyarla, sino para favorecer á Felipe V y quedarse con la isla de Menorca.

Definició de la regió

Yo, históricamente, no tengo inconveniente en definir con una definición descriptiva la región y decir que *región es una sociedad pública, diria acaso una Nación incipiente, que, sorprendida en un momento de su desarrollo por una necesidad poderosa que ella no puede satisfacer, se asocia con otras naciones incipientes como ella y les comunica algo de su vida y se hace partícipe de la suya, pero marcando bien las líneas de su personalidad y manteniendo integros dentro de esa unidad todos aquellos atributos que la constituyen*. Así se forman las regiones que llegan á tener una personalidad histórica, una personalidad que es jurídica, que posee franquicias, que para regir su vida interior tiene también la expresión, unas veces de su lenguaje, casi siempre de su derecho, y una historia particular y privada y en instituciones peculiares que le son tan propias como su lengua, su lengua sí, ¿qué duda cabe?

Unitat y varietat

Existe en todas las regiones algo de común; que hay una historia espiritual por encima de todas las diferencias; pero que estas diferencias existen, son naturales.

Falsos temors de separatisme

Yo, señores diputados, voy á extremar las consecuencias, y digo: Suponed que no existe esa unidad histórica, que puede servir de base á un Estado común, que no hay más que naciones congregadas bajo la unidad de un cetro, que esas naciones son cuatro ó seis y que á ellas se aplica el famoso principio *de las nacionalidades*, y se dice: *toda nación tiene derecho á un Estado independiente*. Este principio es falso, tal como se formula.

La consecuencia directa del derecho de la Nación con relación al Estado, es ésta: toda Nación tiene derecho á que el Estado sea *dependiente suyo*, porque el Estado es para la Nación y no la Nación para el Estado. ¿Por qué? Porque la vida de la Nación puede ser lesionada lo mismo por un Estado propio, que lleve su apellido, que por varios Estados en que esté dividida, ó por uno que abarque varias Naciones. La relación con el Estado es, por un aspecto, la relación de la soberanía social con la política; y por esta relación de soberano á súbdito tiene derecho la Nación á que el Estado le sirva, y cuando el Estado no reconoce á la Nación sus derechos, que como los de toda persona colectiva se reducen á cumplir el deber de conservación y de perfección, la Nación tiene, frente al Estado, el derecho de conservar su constitución natural é histórica y de perfeccionarla, y el Estado tiene el deber, no sólo de ampararla, sino de secundar esa conservación, garantizándola, y esa perfección, ayudándola, cuando necesite de su ayuda.

(Continuará)

Imp. F. Badia, Doctor Dou, 14.—Barcelona

Al semanario "La Bandera Regional,"

Me pedis unas lineas y con
gusto os escribo.

Viva España, Viva el Rey!
En la tradición tenéis las
libertades Regionales que los
gobiernos centralizadores os
arrebataron

Sauzet

Paris 19 de Julio 1907